

„Marry me!”- KINCS Est Király Viktorral és feleségével, Király-Virág Anitával

2020. március 2.

A KINCS Estek első, külső helyszínen, a Budapesti Corvinus Egyetem Faculty Clubjában megrendezett est vendégei Király Viktor és Király-Virág Anita voltak.

Hogy látják ők, mitől működik a házasságuk? - a fiatal házaspárt Mádai Vivien kérdezte.

A megismerkedés

Viktor: Mielőtt összeházasodtunk, mint egy tini fiú, remegtem ettől az egésztől: hogy fog megváltozni az életem és ahhoz képest ma erről beszélgetek. Ez egy jó változás, örülök neki. Nekem nagyon mesebelinek tűnt a házasság fogalma, nem is fogtam fel. Amikor Anitával találkoztam, éreztem, hogy valami megfogott. Amióta összekötöttük az életünket, úgy tudok visszagondolni arra az estére, hogy szerelem volt első látásra. Most már büszkén és bátran felvállalom.

Anita: A megismerkedésünk elég váratlanul jött, azon az estén semelyikünk sem gondolta, hogy bármi lehet belőle. Véletlen találkozás volt, egy közös ismerősünk mutatott be egymásnak. Amikor beszélgettünk, megpróbáltam kizárni, hogy Viktor híres, tehetséges és próbáltam megismerni úgy, amilyen valójában. Nem akartam felülni a sztereotípiákra.

Az összeköltözés

Anita: Mint a filmekben, otthagytam az apró dolgokat a lakásában. Az első perctől kezdve Viktor ruháit mostam, főztem, szinte magától alakult ki. Egy ponton megkérdezte, hogy szeretnék-e nála lakni?

Viktor: Én előre kigondoltam. Amikor úgy éreztem, hogy itt az ideje, lemásoltam egy kulcsot és odaadtam Anitának.

Az együttlét

Viktor: Tipikus férfi vagyok, aki az elején nagyon-nagyon ragaszkodik a saját atmoszférájához, legénylakásához, ételsílushoz, ahol senki nem mondja meg, hogy mikor jöjjenek haza, mit egyek. Ez sokáig így volt nálam, majd rájöttem, hogy nem tudok győzni, szóval feladtam. Kellott idő, hogy hozzásimuljak az együttéléshez, de attól kezdve, hogy átalakult bennem ez a gondolat, nem tudom a lakást elképzelni Anita nélkül.

Anita: Az összeköltözés után elkezdtem komolyabban gondolkodni, milyenre kellene átfesteni a falakat, a leánykérésről, az esküvőről.

A Nagy Ő

Anita: Az első perctől kezdve tudtam, hogy Viktor az a férfi, akivel szeretném leélni az életem. Szerintem a női megérzés nem szokott csalni. Már az első találkozáskor éreztem, hogy ebből a kapcsolatból lesz valami és tudtam, hogy 110 százalékot kell beletenni, hogy tényleg úgy is alakuljon. Hála Istennek, nagyon könnyen sikerült idomulni Viktor zenész életformájához.

Viktor: Biztos, hogy a mi életünk nem mindennapi, mivel én, ha bezárom magam a stúdióba, koncertezem, nem tudok úgy foglalkozni a párommal, ahogy kellene. A bizalom kérdése és a kompromisszum mindkettőnk részéről nagyon fontos a kapcsolatunkban. Nyilván nálunk is vannak csipkelődések.

A leánykérés

Anita: Romantikus és gyönyörű volt. Egy római úttal leptem meg a családomat és Viktort, aki jól kihasználta a helyzetet. Első nap azt mondta, hogy szervezzem meg a programjainkat, legyek én az idegenvezető. A második helyszín a Trevi-kút volt. Viktor erősködött, hogy oda csak másnap menjünk. Nem lehetett kihagyni, útba esett. Amikor odaértünk, észrevettem, hogy nagyon ideges. Azt kérte, hogy másnap majd jöjjenek vissza. Reggeliztünk, kérésére felvettem egy csini ruhát, majd elindultunk, éreztem, hogy izzad a tenyere. „Zenebiznisz problémával” magyarázta. Amikor odaértünk a kúthoz, rávett, hogy dobjak bele pénzt. Mire visszafordultam, már térdelt előttem.

Viktor: Lehet, hogy túl sok amerikai romantikus vígjátékot néztem, ezért kialakult bennem egy kép arról, hogy kellene kinéznie a lánykérésnek. Nagyon szerencsés helyzet volt, édesapám segített a tökéletes gyűrűválasztásban. Egyúttal a szüleim áldását is kértem. Amit bánok, hogy nem hagytam több időt magamnak, hogy lelkileg felkészüljek.

Az esküvő

Anita: Az esküvőt nagyon flottul, két hét alatt szerveztük le. A rövid határidőt mi szabtuk meg. Mivel éppen akkor utazott haza Viktor testvére Amerikából, döntenünk kellett, hogy bevállaljuk a 2 hetet vagy elhalasztjuk, amikor megszületik a baba.

Viktor: Balatonfüreden, egy toscanai hangulatú villa volt a helyszín, ahol a kapcsolatunk elején randiztunk. Felgyorsította és megkönnyítette a helyzetet, hogy már tudtuk előre. Nagyon jó érzés volt, amikor Anitát megláttam menyasszonyi ruhában! Ahogy körbenéztünk, mindenki küszködött, hogy visszatartsa a könnyeit. Romantikusra sikerült, szólt alatta a zene, amit Anitának írtam.

Sajnos senki nem mondta el jótanácsként, hogy minden egyes másodpercről agyi fotót csinálj, mert elrepül.

Marry me! – a dal

Viktor: Ajándéknak szántam Anitának. Nagyon szeretem benne, hogy próbálja kihozni belőlem a legjobbat és a legtöbbet. A kapcsolatunk alatt többször is mondta, hogy de jó lenne, ha írnék magunkról egy dalt. Mivel én ihlet által tudok zenét írni, ahogy leírtam az első mondatot, onnantól kifolyt a kezemből a dal. Azonnal megkérdeztem Anitától, hogy biztos jó lesz? Nem tudtam eldönteni, hogy akarom-e nyilvánosságra hozni? Azt is Anita találta ki, hogy meg kellene mutatni, elkezdtünk agyalni és jött az ötlet, hogy másoktól kérnénk esküvői pillanatok. Készítettünk egy email címet, ahova lavinaként zúdultak a jobbnál jobb esküvői videók, mindegyikhez tartozott egy story és így, mások élményeivel lett nagyon megható a klip.

A házasság

Anita: Az összetartozás szó jut eszembe. Amikor látom a gyűrűt mindkettőnk ujján, érzem, hogy örökké elválaszthatatlanok vagyunk. A házasság nekem megnyugvást ad.

Viktor: Én egy nagyon családcentrikus családban nőttem fel, a szüleim 40 éve együtt vannak. Elég idilli családképet kaptam otthonról, ennek ellenére én voltam a legnagyobb szkeptikusa a házasságnak. Az a férfi voltam, aki azt mondtam, hogy a házasság csak egy papír. Nagyon örülök, hogy megváltoztattam a saját véleményemet. Büszkén mutatom be Király-Virág Anitát, ez egy másik szint, komolyabban vesszük magunkat és mások is így tesznek.

A kisbaba neve

Viktor: Nehéz, még nem találtuk ki, gondolkozunk rajta, megvettük a Magyar utónévkönyvet. Amikor megtudtam, hogy „várandóság vagyunk”, úgy gondoltam, hogy nagyon erős nevet kell adni. Próbálunk olyan névben gondolkozni, amit mindenhol tud majd használni.

Anita: Azt szeretném, hogy közösen döntsük el.

Az érzés, hogy valaki vár otthon

Anita: Az összeköltözéstől kezdve lettünk társak.

Viktor: Nekem több idő kellett, hogy azt mondjam: együtt vagyunk és együtt is leszünk.

A szülőség

Viktor: Én a vicces fiú leszek, aki szórakoztatja a gyereket. Amikor még abban a hitben voltunk, hogy lány lesz, picit jobban féltem a feladattól, a nagyobb elvárás miatt. Ahogy megtudtam, hogy kisfiú, a súly lement a vállamról. Régóta gondolkozom a családépítésen, egy új korszak lesz az életemben. Büszkeség, ha a nevem mellett az van, hogy apuka. Ezt nem lehet csak úgy elhülyéskedni, komolyan kell felfogni, lehet, hogy ezért kellett nekem ennyi idő, hogy elérjem ezt a szintet. Most készen állok rá, hogy felelősséget vállaljak.

Anita: Annaira egyformán fogjuk nevelni, mind a ketten leszünk szigorúak is, de olyan is lesz, hogy elolvadunk. Az én szüleim is már 30 éve házasok, kislányként az volt a fejemben, hogy 21 évesen - anya is ennyi évesen szült engem - szeretnék kisbabát. Amikor megtudtam, hogy ténylegesen lesz, kellett egy kis idő a felismerésig, hogy most már felelősséggel fogunk tartozni, de ahogy telnek a hónapok, iszonyat büszkeséggel tölt el.

Gyerekkorban így képzeltétek el?

Viktor: Nem gondoltam volna, hogy 35 évesen felelős leszek két ember életéért és valaki apukának fog szólítani, de most, nagyon örülök, mondhatni, nem is kellett volna ennyit várni.

Ezzel a házassággal és kisbabával teljes lett az életetek?

Igen! Igen!

Kapdebo Ágnes